

3. Москаленко О.В. Основні засади загальнообов'язкового державного соціального страхування в умовах ринкової економіки: монографія / О.В. Москаленко. – Х. : Юрайт, 2012. – 400 с.
4. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування: Закон України від 23.09.1999 р., № 1105-XIV // Відомості Верховної Ради України від 26.11.1999. – 1999 р., – № 46, ст. 403
5. Догадов В. М. Социальное страхование / В. М. Догадов. – М. Гострудиздат, 1930. – 280 с.
6. Ждан М. Щодо поняття та класифікації принципів права соціального забезпечення в Україні / М. Ждан // Юридична Україна. – 2005. – 1. – С. 33–37.

Ключові слова: страхування, принципи, страхові фонди, забезпечення.
Науковий керівник: к.ю.н., асистент Наньєва М. І.

Женчук Васирина-Анастасія Василівна

студентка 2-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

СУБ'ЄКТИ ЗДІЙСНЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ОБСЛУГОВУВАННЯ ДІТЕЙ-СИРИТ І ДІТЕЙ, ПОЗБАВЛЕНИХ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

У кожній країні світу є така особлива соціальна група, яка потребує ретельної уваги з боку держави та суспільства-це діти-сироти та діти, позбавлені батьківського піклування. Актуальність даної теми зумовлена тим,що в Україні значна кількість населення перебуває в складному соціально-економічному становищі, відповідно, відбувається зниження рівня життя та благополучності громадян,девальвація моральних цінностей,загострення проблем стосовно здорового виховання дітей у сім'ях, збільшення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Не дивлячись на те, що у системі соціального захисту України переважають матеріальні заходи,тим не менше для подолання наслідків такого соціального ризику як сирітство особливе значення має ефективне соціальне обслуговування.

У статті 52 Конституції України зазначено, що утримання та забезпечення дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування є обов'язком держави [1]. Саме держава повинна забезпечувати ефективне функціонування суб'єктів, що надають соціальні послуги дітям-сиротам та дітям, позбавлених батьківського піклування, зокрема тих, що забезпечують належні умови їх виховання, проживання та розвитку, отримання освіти. Такими суб'єктами є: дитячі будинки і

загальноосвітні школи-інтернати для дітей, які позбавлені батьківського піклування, всіх типів та форм власності, різноманітні медичні, навчальна та виховні заклади, інші заклади та установи, в яких проживає дана категорія дітей, також дитячі будинки сімейного типу та прийомні сім'ї.

Загальновідомо, що дитячі будинки та притулки не найкраще місце для нормального та здорового розвитку і належного виховання дітей, оскільки нестача батьківської уваги та турботи призводить до ненормального психічного розвитку дитини, різноманітні статистичні показники доводять, що багато дітей, які виховувалися у дитячих будинках, у дорослому житті соціально неактивні, агресивні та схильні до протиправної поведінки. Тому, на даний момент, держава надає перевагу, так званім, «сімейним» формам влаштування сиріт, тобто сприяє усиновленню, шляхом надання різноманітних допомог дитячим будинкам сімейного типу та прийомним сім'ям.

Прийомним батькам та батькам вихователям, за надання соціальних послуг, призначається соціальна допомога та грошове забезпечення на дітей-сиріт з моменту влаштування дитини у дитячий будинок сімейного типу або прийомну сім'ю включно до дня досягнення дитиною повноліття, а у разі навчання у загальноосвітніх навчальних закладах, за денною формою у вищих навчальних закладах I-IV рівня акредитації та професійно-технічних навчальних закладах-до 23 років або до закінчення відповідних навчальних закладів [3]. Сімейні форми влаштування дітей є більш ефективними порівняно зі стаціонарними соціальними закладами, оскільки дозволяють вирішити в нашій державі дві проблеми: зменшення кількості сиріт та виховання дітей в сімейному оточенні, адже як зазначалося вище, саме сім'я здатна створити сприятливі умови для здорового розвитку дитини; професіоналізація прийомних батьків, вихователів при належному фінансовому забезпеченні може стати одним із напрямів вирішення проблеми безробіття, особливо у сільських, селищних територіях, у невеликих містах.

У той же час, основними проблемами в Україні на шляху до популяризації сімейних форм виховання слід вважати психологічну неготовність українського суспільства до усиновлення та слабо розвинену мережу спеціальних закладів підготовки потенційних прийомних батьків, а також низький рівень життя населення в цілому.

З метою ініціювання подальшого збільшення прийомних сімей і дитячих будинків сімейного типу, патронатних сімей в Україні необхідно застосовувати міжнародний досвід, активно використовувати допомогу різноманітних благодійних організацій та міжнародних фондів, популяризувати прийомні сім'ї на національному рівні шляхом ефективного рекламування та збільшення обсягу державних гарантій і соціального захисту для даної категорії населення.

Список використаних джерел

1. Конституція України Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — №30. — Ст. 141.
2. Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. Закон України від 13 січня 2005 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2005. — №6. — Ст. 147.
3. Про затвердження Порядку призначення та виплати державної соціальної допомоги на дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, грошового забезпечення батькам-вихователям і прийомним батькам за надання соціальних послуг у дитячих будинках сімейного типу та прийомних сім'ях за принципом <<гроші ходять за дитиною>>: Постанова Кабінету Міністрів України від 31 січня 2007 року №81 // Офіційний вісник України. — 2007. — №8. — Ст. 293.

Ключові слова: діти-сироти, батьківське піклування, сім'я, батьки.
Науковий керівник: д.ю.н., професор Чанишева Г. І.

Житар Діана Юріївна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОМІРНІСТЬ РОЗГОЛОШЕННЯ ЛІКАРСЬКОЇ ТАЄМНИЦІ

Попередження випадків можливого нанесення шкоди пацієнтові, його родичам, третім особам у результаті розголошення відомостей про стан здоров'я людини, його обстеження або лікування є основним призначенням інституту лікарської таємниці. Можна сказати, що тут виступає пріоритетом інтерес особистості над інтересами суспільства.

Але в тих випадках, коли в інтересах держави або через суспільну необхідність повинна бути розголошена лікарська таємниця для запобігання ще більш значних наслідків, виникає питання про необхідність відступу від принципів і правил збереження лікарської таємниці.

В юридичній літературі поняття «лікарська таємниця» визначається як інформація про стан здоров'я, яка стала відома про особу(пацієнта) лікарю (лікуючому персоналу), обслуговуючому персоналу, посадовим особам та службовому персоналу медичної установи при здійсненні ними своїх професійних обов'язків [5].